

Start på turen til Skotland 2012

Nu er turen endelig i gang

Vi startede d .17 maj fra Spodsbjerg sammen med Jette og Jan - June og Franck. Efter et kort ophold i Tyskland for at proviantere og aflevere Ethels hund nede ved Hanne og Carsten gik turen videre ned gennem Tyskland mod Holland. Ca. kl. 18,30 fandt vi en skøn Stellplads, hvor vi hyggede os nogle timer.

Næste morgen havde jeg

problemer med noget spildevand, men heldigvis var vi ved siden af en campingforretning, så vi fik købt nogle reservedele og Jan samlede det, så det blev tæt.

Nu er vi kørt til Holland ,hvor vi har overnattet på en plads, hvor der var salg og fabrikation af hollandske træsko og oste.

Vi holder nu ved færgen og venter på at komme med til Skotland.

Vi er nu nået til Edinburgh. Mandag blev brugt på at se Edinburgh Castle. Det er meget imponerende.

Udsigten er helt formidabel, og at man for så mange år siden kunne lave et så stort og prangende bygningsværk er imponerende.

Efter besøget var der nogle af os, som tog en rundtur i bus gennem byen.

Vi er nu nået Loch Ness. Vi har ikke set noget uhyre på det flotte og blanke vand. Endnu en dag med en natur, som folk, som ikke har oplevet det, vil drømme om.

Vi startede dagen med at køre op af de mindste landeveje, man kan tænke sig til. Vi kører op til whiskyfabrikken Glenlivet, hvor vi fik en rundvisning og så fik vi lov til at smage på sagerne. Nogen købte mere end andre. Vi købte ikke noget, fordi Jan er jo kun til blå gajol shots. Vejret er også med os. Vi har omkring 30 grader.

Hilsen Jette og Jan.

Vi startede dagen med at tage op til bjergbanen på Cairngorm Mountain. GB's andet største bjerg, og tog en smut med banen op til toppen, hvor der stadig ligger sne, og hvor der stadig er gang i pisterne, selv om der var 18 graders varme til middag! Det var underligt at jogge rundt i sneen i korte bukser! Men sikke en udsigt!!

Derefter kørte vi til Culloden, Skotlands "helligste sted" lige øst for Inverness, hvor 1500 skotter mistede livet på 10 minutter i 1746 i det sidste store slag på det Britiske

kontinent. Der har ikke været flere forsøg på at løsrive sig unionen siden. Et flot center med moderne informationsmetoder er værd at besøge på stedet.

Hilsen Ulla og Per

Vi var også oppe at se på bjergbanen og en tur omkring Cullodden.

Den største oplevelse for pigerne var nu en tur i Morrisons Indkøbscenter i Inverness, hvor vi fik købt lidt ind til aftensmaden. Bl.a. en 12 års whisky fra Bell destilleriet til blot 15 pund, som alene på prisen var tænkt at kunne blandes i lidt cola uden at det gør for ondt. Efter en prøvesmagning var der nu delte meninger, om det nu var en rimelig skæbne for whisky'en - vi får se.

Hilsen Knud & Britta

Vi er nu på vej fra en plads til en anden, og tro det eller ej naturen er stadig så imponerende, at det skal opleves. Det kan jeg godt unde jer alle.

Det gør jo ikke turen dårligere, at vi har temperatur på 25 til 30 grader hver dag. Det er jo ellers ikke det man høre om, når vi i Danmark taler om Skotland.

Vi er nu nået 29 Maj

Vi er i dag nået den første dag med køligt vejr, kun 15 grader men stadig tørt. Om det skyldes 2 bryllupsdage og 1 fødselsdag blandt deltagerne, kan jeg ikke være sikker på, men det har været en behagelig temperatur at køre i.

De 2 bryllupsdage blev der ikke gjort meget ud af men Ethel fik besøg af alle deltagerne med flag og fødselsdagssang. Det var virkelig pænt af dem. Desværre fik jeg ikke billeder af dem, men jeg har en video, som senere kommer på siden.

Da vi kom til campingpladsen, var der stadig folk, som besøgte den "Gamle kone," både med blomster, kort og gaver.

Jette og Jan inviterede på hummer og vin.

Efter at jeg har lagt tidligere indlæg på nettet, har Ethel bedt mig sige mange tak til alle dem, som har tænkt på hende i dag, både børn, børnebørn, familie, venner og alle de dejlige mennesker, vi er sammen med på turen i Skotland.

Efter en nats søvn med forbandet mange mitter (små fluer som bider som bare pokker) både i og udenfor vognene, kører alle tidligt mod syd for at slippe for disse uhyrer. Flere personer er så plaget, at de har blodige arme, krop og ansigt.

Næste overnatning er nær den Engelske grænse, hvorfor nogle vælger at bruge dagen i Skotland, medens andre kører ind i England for at se Hadrians Mur. Dette er en 124 Km lang stenmur nogle steder 6 meter høj, som romerne byggede i 122-126 efter Kristi fødsel som værn mod de barske folk fra nord.

I dette område er serien Folk og Fæ optaget. Jeg troede da jeg så serien, at det var enkelte huse som var fundet til serien - men nej, der er store områder i Skotland, som ser sådan ud i dag.

Da vi er ankommet og har spist, er der fælles møde for at tage afsked med de 5 vogne, som de næste dage kører mod vest for at slutte turen gennem Syd England og Frankrig

Turen fortsætter for 5 vogne i gennem sydengland og privat ophold

Efter vi havde taget afsked med de fleste af selskabet, begav vi 5 campere os mod vest for at besøge Jagtfarm Strahana Farm, som drives af Bente og Thure Holm. Thure er udannet skytte fra Danmark, hvor hans sidste sted var Valdemars Slot på Tåsinge. Efter en jagtrejse blev Thure enig med sig selv om, at Skotland for ham havde flere muligheder. Så i dag driver han sammen med sin kone jagtfarmen på 6000 ha, hvor primært danske jægere besøger ham for at nedlægge deres drømmehjort eller buk.

Efter en flot velkomst tog Thure os med til det lokale dyrskue. Det er her de lokale farmere kommer og får bedømt deres dyr, ligesom der var konkurrence i brugen af hyrdehunde (Border Collie). Det var imponerende at se, hvad der kan laves med de dygtige hunde blot med en armbevægelse eller et lille fløjt.

Også lokalsamfundets koner havde bagt, lavet blomsterdekorationer, strik og Stramaj, som også skulle bedømmes.

Selv børnene kom med deres kæledyr og tegninger til bedømmelse.

Der var selvfølgelig også det sædvanlige markedstelt, som havde alt fra øl til mange typer whisky.

Efter markedet kom vi hjem til en god grillmiddag med 3 slags desserter og god vin.

Der blev sunget for June på hendes fødselsdag

Der var også en slutning på en så god dag nemlig den lokale whisky. Så det blev lidt sent for nogle af os.

Næste dag skulle Frank lige have lavet noget ved bilen, så vi kom først af sted mellem kl. 9.30 og 10.

Frank havde fået lavet sin bil og vi køre videre

Som det kan ses er der ikke meget plads på vejene i det sydlige England

Efter besøget på Jagtfarmen og Frank havde lavet sin bil, og nogle var kørt i frustration over at vente gik turen mod Wales. Vejret var dårligt, så det blev en tur på motorvej for at gøre det hurtigst muligt. Vi mødes på en campingplads med de andre. Dette viste sig ikke at være noget særligt, (Nærmest en plads, som bar præg af sigøjnere og en meget

Som det kan ses er der ikke meget plads på vejene i det sydlige England

uhumsk plads) men alligevel blev vi. Vi gik ned på pubben for at betale de 150 pund for opholdet, men det var første dag, jeg havde slået min alarm til.

Næste morgen var det atter fint vejr og vi kørte nu ind i Walesdistriktet og gennem nationalparken mod Atlanterhavet.

Jeg har tidligere givet udtryk for den imponerende natur i Skotland. Men Wales er ikke ringere, men en helt anden og meget mere frodig. Her er det min opfattelse, at englænderne er væsentligt bedre stillet end skotterne. Bygninger er pænere, jorden er frodigere, vejene bedre, og ikke mindst ser deres industri ud til at have gode kår. Denne dag ankommer vi til en plads, som er totalt modsat af den dagen før. Her er rent og pænt og meget fine forhold på alle måder.

Vi forlader vor flotte plads, og vejret er rimeligt. Vi fortsætter gennem det smukke Wales på de små veje. Hen mod middag begynder det at regne kraftigt og vi beslutter at tage motorvejen gennem det stærkt bebyggede område ved Bristol. Her er mange byer og meget industri, så det skal bare overstås. Et stykke syd for Bristol holder vi et stop for at blive enige om et overnatningssted. Det finder vi og slår det ind på fru garmin. Vi kommer dog ikke rigtigt ud af en af rundkørslerne, og må derfor længere ud for at vende. Det er ikke nemt, fordi det er smalle veje og vigepladser bruger de ikke plads på. Vi finder dog en plads, hvor vi kan holde og straks kommer en flink mand og spørger, om vi har problemer. Jeg viser ham min garmin og adressen og han siger, den kan være lidt svær at finde. Men lige henne om hjørnet er en pub og der mener han, vi må holde. Han køre foran os og går ind og spørger ejeren og kommer

ud med besked om, at vi bare kan holde nede ved haven.

Vi parkere og går ind for at købe en øl. Det viser sig, at vi alle også bestiller mad, for det er ikke en almindelig pub men et meget flot sted på størrelse med en dansk kro og med fin og veltillavet mad.

Efter en god nats søvn er det atter fint vejr og vi køre gennem Dartmor Nationalpark ad de små veje. Her går det fint mod Lands End, om end der kommer lidt regn ind i mellem, Vi nærmer os syd og der kommer en meget flot borg, som ligger ude i havet. Det viser sig, at vi har set den tidligere sammen med vor søn og svigerdatter, da de boede i London. Vi fortsætter til Lands End i det skønneste vejr. Efter besøget her køre vi lidt ind i landet for at finde et sted at overnatte. Det finder vi på et station, hvor vi må være og bruge deres Toiletter for 10 pund.

Dette var en plads, vi var kede af at forlade på grund af de fine faciliteter, der fandtes. Det var helt sikkert den fineste på hele turen.

Dette skyldes nok, at det er en campingplads, som er tilknyttet en væddeløbsbane i kort afstand til London, og det er en bane, som de Kongelige somme tider benytter (nok ikke campingpladsen) men måske banens øvrige gæster.

Vi forlod banen i øsende regnvejr og meget blæst, hvor vi kørte mod Dover. Vi ankom til Dover ca. kl. 14 og måtte så

vente på sejlturen til Frankrig til planlagt 01,30 men på grund af blæst kom vi først til Calais i Frankrig kl. 06

Her fandt vi et sted på havnen for at få noget søvn.

Efter en god dags søvn (vi stod ud af køjen kl. 11) tog vi afsked med Inger og Holger, som nu skulle hjem og passe hund og spille golf.

June og Frank fortsatte sammen med os mod den franske kyst. Her blev en masse mennesker dræbt i de sidste dage af 2 verdenskrig.

Vi køre nu meget langsomt mod den franske invasionskyst. Vi havde ikke meget energi, så vi fandt en lille fransk Campingplads. Den var lille og det var nogle rigtige lokale, som havde pladsen. De var meget flinke og prøvede på alle måder at gøre det så godt for os som muligt. Vi var i haven og fik øl og der kom nogle yngre mennesker, men ingen kunne et ord engelsk og det blev derfor ikke til så meget snak, (trods et godt forsøg).

Næste morgen efter en lille en under den daglige briefing fortsatte vi vor tur mod kysten.

Efter en dejlig tur begyndte vi at nærme os den forbandede kyst, hvor så mange mennesker mistede livet på grund af krigen.

Det første vi mødte var den canadiske krigskirkegård. Her er de første 3000 mennesker begravet. Vi kørte videre til et museum, som har en fantastisk fortælling om invasionen af Frankrig. Her var både film og udstilling om de frygtelige dage. Vi blev på en stellplads i byen natten over.

Mandag 11 Juni tog vi det stille fra morgenstunden for at tale om de ting, vi havde oplevet dagen før. Herefter kørte vi til den amerikanske kirkegård. Her er 9387 begravet (alle med navn og nummer). Ligeledes mangler 1557 personer, som har et fælles kors. Dette er kun dele af de mindesmærker, vi så på vor vej. Der er mange flere, der er døde her.

Vi kan nu ikke mere og kører ind på en lækker campingplads for at fordøje dagens indtryk, og få en kotelet, som Ethel og Frank laver, medens jeg skriver dette.

